

Heilige huisjes voorbij

Met de ultieme Mini maximaal genieten op slechts een paar uur van Nederland. Het kan in de Belgische Ardennen.

TEKST JACO BIJLSMA FOTOGRAFIE HENK VAN DEN HURK

LACHEN. DAT DOET DE ZON, EEN VOORBIJGANGER EN ZELFS JE FILEGENOOT. Zo'n extreme Mini is altijd goed voor een grijns. Hij relateert en is heilige huisjes, zoals de vraag of zo'n Mini nou wel of niet kan, allang voorbij. Maar toch dringt die vraag zich opnieuw aan ons op, want onze reisgenoot is de nagelnieuwe Roadster. De nieuwste body voor dat fantastische chassis. Topless maar ook *over the top*, zo lijkt het, want wij krijgen de allerdikste versie mee. De John Cooper Works was altijd al een snel bommetje, dus zo'n roadster kan niet anders dan een klont semtex zijn; een flexibel explosief. Vergeet niet dat de JCW geladen is met niet minder dan 211 pk turbo pk's, genoeg om jezelf de stuipen op het lijf te jagen in 'de dichte', dus reist het vraagteken voorlopig mee of een dakloos doosje wel zo veel power aankan. Het antwoord zoeken we dik driehonderd kilometer ten zuiden van Amsterdam, in de Ardennen.

We laten de kap op, want Henk en ik weten als volwassen kerels één ding zeker: men zal naar en om ons lachen. Het kan niet anders, want ook wij lachen als we instappen. Met zijn softop, racestrepen, enorme wielen en spoilerpakket ziet deze Mini er simpelweg uit als een stuk speelgoed. Voorlopig willen we nog even niet worden gezien. Zo kunnen we onze gêne overwinnen. Maar wie ernaar vraagt, krijgt als antwoord dat cabrio-rijden op de snelweg gelijk staat aan föhnen met 1000 volt. De Mini reageert volwassen, de besturing voelt niet te licht en ook de pook schakelt strak en stevig. En hij klinkt stoer, met de kap op zit je in een mooie box die het geluid uit die twee vuistdikke pijpen nog eens extra lijkt te versterken. De ruimte in het tweepersoonstentje doet niet veel onder voor een normale Mini, alleen de achterbank hebben ze vergeten. Toch past er nog wel een flinke handtas of *shoppingbag* achter de stoeltjes. Hoofdruimte is er genoeg. De specificatielijst ligt als een

shoppinglist in het dashboardkastje van deze demo. Zoals we van Mini gewend zijn, is die rijkelijk gevuld met *goodies*. "Wie de Roadster of Coupé kiest, houdt van extremen", vertelde Mini-topman Kay Segler ons nog recentelijk. Wat mij betreft heeft hij gelijk en schrijven mensen met die mentaliteit met een MontBlanc die niet te stoppen is. En dus zijn alle extra's aangevinkt. En dan rij je opeens een roadster van 50 mille! Een kleine negen mille aan opties dus.

Af en toe siddert hij, alsof 'ie je met die rillingen de cabrio-kooft wil bezorgen. De realiteit is dat de bevingen simpelweg het gevolg zijn van de onthoofding. De Roadster is hard geveerd duidelijk minder stijf dan een dichte, maar toch zoals je van BMW mag verwachten een zeven op de schaal van rigide. Op de snelweg trilt de opstaande spoiler als de staart van een opgewonden vogel. En als het wegdek na Hazeldonk slechter wordt, ontstaat er zelfs een lichte resonans. De rechthoekstabiliteit is goed en ook zijn honger naar snelheid is die van een grote auto. Cruisen met 160 km/h doet hij met gemak en niet eens heel luidruchtig. Drie uur later zijn Antwerpen en Brussel verleden tijd en ruilen we autoroute E411 bij Ciergnon in voor de N911. Wie zo snel mogelijk naar ons hotel in Marche-en-Famenne wil, kan ook eerder de snelweg en de minder spannende N4 pakken. Maar de N911 doet de legendarische cijfercombinatie in zijn naamgeving eer aan; het is alsof de kluis met kaarten voor stuurplezier is gekraakt. Het is midden maart en vol ongeloof zien we op de digitale thermometer dat het buiten ruim 21 graden is. Als ik na een handmatige ontgrendeling de kap open en hem met een kleine arm-overstrekking in zijn schuilplaats duw, lacht de zon ons toe. Als er een merk een *smiley* als merklogo had moeten kiezen, is het Mini wel.

België is nog in rust, het toeristenoffensief van de Ardennen moet nog beginnen. De ideale omstandigheden om een nieuwe aflevering van De Beste Stuurmannswegen in kaart

De weggetjes zijn uitdagend, maar toch breed genoeg voor twee auto's. Het wegdek is over het algemeen goed. De Mini heeft precies de goede maat om maximaal te gaan.

SPECIFICATIES	
MINI ROADSTER JCW	
prijs	€ 41.995,-
topsnelheid	237 km/h
acceleratie 0-100	6,5 s
gem. verbruik	1 op 13,7
co ₂ -emissie	169 g/km
motor	viercilinder-in-lijn, 1598 cm ³ , turbo
max. vermogen	211 pk (155 kW) / 6000 min ⁻¹
max. koppel	280 Nm/2000 min ⁻¹
transmissie	zesbak, handgeschakeld
massa leeg	voorwielen
<small>Alle gegevens zijn fabrieksgegevens</small>	

'Net als de bewoners van de slaperige dorpjes geven we John Cooper de tijd om wakker te worden'

Leuke gimmick: de urenteller waarop je kunt zien hoeveel je open hebt gereden. De Ardennen bieden mooie wegen om maximaal te gaan. Terrasjes om uit te blazen doen de rest.

te brengen. Met de auto die u ook bij ons kunt boeken (zie de lezersreis op pagina 45). Zodat u zeker weet dat de auto met de route matcht. Dat is namelijk best een kunst. Een klassieker waarmee je met een wat lager tempo door het landschap toert, kan met kleinere weggetjes toe dan een Porsche 911 die met zijn stormachtige acceleratie bomen langs een te krappe route kan ontwortelen. Op de N911 met zijn behoorlijk goede en brede wegdek kan de Mini in *maximum attack mode* met de bochten spelen. John Cooper 'werkt' zich in noodtempo van bocht naar bocht. Dit aangename stukje asfalt luistert naar de naam Rue de Dinant. Na een halfuur spelen bereiken we Marche-en-Famenne. Daar staat onze uitvalsbasis, hotel Quartier Latin. We ontladen de verrassend ruime bagageruimte van de Roadster, waar maar liefst vier flinke tassen in passen.

Hotellier Eric Poucet is autoliefhebber en serveert naast een smakelijk menu ook al jaren mooie routes die veel stuurgenot opleveren. Hij wil delen wat zijn geboortestreek achter de schermen te bieden heeft: prachtige stuurmanswegen. Wegen die je op de doorgaande routes voorbij rijdt, zodat het bestaan ervan je volledig ontgaat. We starten vanuit Marche-en-Famenne en ontsnappen aan dit verrassend levendige stadje met goede restaurants en voldoende cafés. Als eerste staan er kleine witte weggetjes op de kaart. Net als de bewoners van dorpjes als Marenne geven we John Cooper de tijd om wakker te worden en zijn *works*-temperatuur te bereiken. Modern als hij is, vraagt hij daar niet om, want vanaf de eerste minuut klinkt hij al alsof hij er zin in heeft. Maar toch doen we het rustig aan en zetten we hooguit tachtig van de dik 200 paarden in. De weggetjes zijn te krap voor toptempo en bovendien voelt dat ongepast in zo'n prachtig landschap – door de vredig golvende groene heuvels en heg-

getjes lijkt het alsof we aan de andere kant van het Kanaal rijden. Af en toe laat ik de Mini in die verboden vrucht van een vermeende rallyproef bijten. Slechts de helft is toe te schrijven aan mijn verbeeldingskracht, want in dit gebied wordt jaarlijks de rally van de Condroz gereden. Vorig jaar werd die nota bene gewonnen door Patrick Snijers, in een... Mini John Cooper Works!

Dus laat ik mijn voeten af en toe even dansen op de pedalen die goed genoeg staan voor *heel and toe*. Toch is al snel duidelijk dat rijden op rallysnelheid met dit kakelverse exemplaar nog geen goed plan is. Zonder dat de remmen verzaken, de vertraging blijft goed. Van *fading* is geen sprake. Het onderstel is Mini en altijd bereid tot maniakaal marcheren. Wie echt pusht met deze meest *hardcore* roadster, krijgt ook een sportief antwoord. Er zit iets meer flex in, waardoor het antwoord iets minder scherp is dan in een normale Mini. Maar toch zijn de responsen betrouwbaar, je input krijgt altijd een voorspelbaar antwoord. Terwijl je de hatchback onmiddellijk, volledig intuïtief, de eerste bocht insmijdt, zoek je met deze roadster even naar de grenzen van zijn kunnen. En blijkt hij zowaar nog speelser dan een hatchback. Hij remt bochten aan als een *breakdancer* die met indrukwekkend krachtsvertoon op zijn handen balanceert. Zo gebruikt hij zijn voorbanden even, en voel je zijn achterkant ontlasten en naar de exit zoeken. Maar in negen van de tien situaties – en dan alleen nog bij extreme acties – komt zijn kont een beetje om als het elastiekmoment van zijn minder stijve koetsje is overwonnen. En ook als je weer vol gas naar de exit hapt, voel je iets meer schaatsneiging. Je moet de teugels wat strakker ter hand nemen. Zo knalt de Mini als een kauwgombal door een flipperkast. Na Grune opent het landschap zich verder en blazen we

'De Roadster heeft een snelheidspotentieel dat te groot is voor dit vredige deel van de planeet'

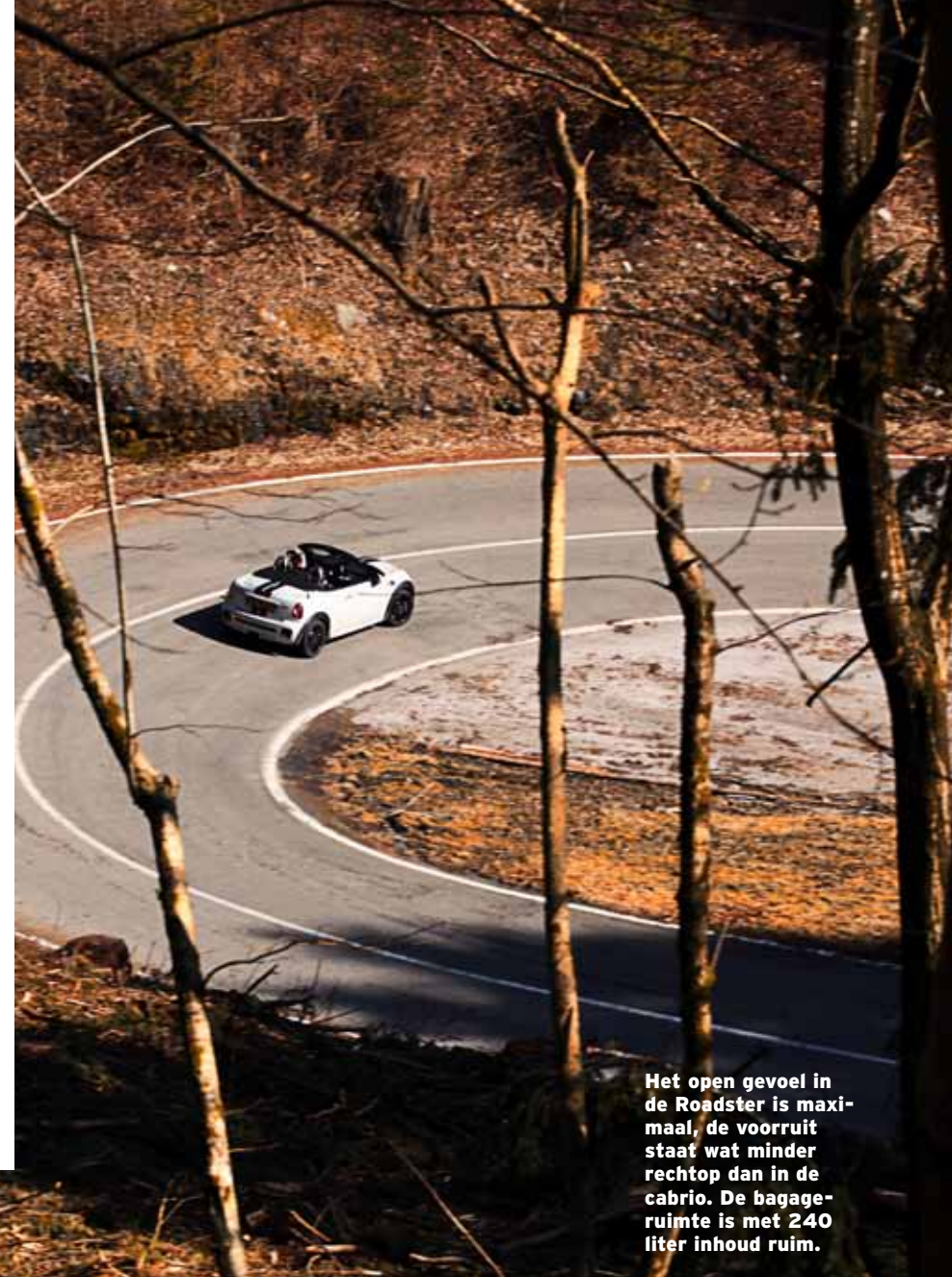
De Roadster zet zijn spoiler automatisch (of met een druk op de knop) op vanaf 80 km/h. De rolbeugels verstoren de lijn minder als bij de vierzits cabrio.

door naar Nassogne. Een volledig open en overzichtelijk proef waarop je *flat out* kunt gaan. Een paar kilometer pakken we de ruimere en nog snellere N803, waar we vooral het speelterrein van de vierde en soms vijfde versnelling verkennen. Na een uurtje spelen zwichten we in het slaperige Mirwart eigenlijk net iets te vroeg voor een schilderachtig terras dat een uitkomst voor een kop cappuccino is. Met zicht op de kerk en een van de vele kastelen langs deze route ontspannen we volop. Net als Marche-en-Famenne ligt Mirwart in de prachtige Belgische provincie Luxemburg. De overzichtelijke weggetjes verleiden door weides langs, af en toe afgewisseld door een bos. Het mooie is dat de route bijna overal overzicht biedt. Voorbij Smuid kan iedereen met ambities waarvoor deze aarde te klein is, een tussenstop maken bij het Euro Space Center waar alles om de ruimtevaart draait. Voorlopig biedt de Mini genoeg vertier. De Roadster heeft een snelheidspotentieel dat te groot is voor dit vredige deel van de planeet. Ook in een normale Cooper kun je hier onwerelds veel stuurplezier halen.

En zo vliegt onze tijd in België voorbij. Zolang je de grotere provinciale wegen mijdt, heb je eigenlijk altijd stuurplezier. Als je de haast hebt afgeschud en het tempo wat naar beneden hebt gebracht, zijn er genoeg plekken om voor anker te gaan. Een terrasje pakken of dineren in een goed restaurant zijn ook aantrekkelijke kanten van dit bereikbare stukje stuurhemel dat slechts op 300 kilometer afstand van Amsterdam ligt. Als er ooit een interland van mooiste stuurmanswegen tussen Nederland en België komt, winnen onze zuiderburen die glansrijk. De Mini is een winnaar. Ook de Roadster heeft zijn strepen verdiend, hij heeft zijn speelse karakter niet verloren en als bonus krijg je het genot van open rijden. En dat is genieten, met een zongebruinde kop en de glimlach van iedere passant. ■

Het open gevoel in de Roadster is maximaal, de voorruit staat wat minder rechtop dan in de cabrio. De bagageruimte is met 240 liter inhoud ruim.

'De Roadster remt bochten aan als een breakdancer die op zijn handen balanceert'

PRAKTISCHE INFO

BELGIË

DE ROUTE

Hotel Quartier Latin (www.quartier-latin.be) in Marche-en-Famenne bereikt u na vertrek uit Amsterdam na ongeveer drie uur rijden. Bij aankomst hebt u er dan 310 km opzitten. Er is keuze uit meerdere routes, ook bij hotel Quartier Latin zijn routeboeken verkrijgbaar. De route die wij de volgende dag na ons ontbijt pakken, is een route van 198 km en die is relaxed in een dagje te rijden. De tour begint piano. Over landweggetjes die slaperige plaatsjes als Verdenne, Marenne, Grimbiéumont, Roy en Bande met elkaar verbinden. In een afwisselend landschap dat vooral bestaat uit glooiende weides, af en toe een bos en hier en daar een kasteel. Er is weinig verkeer en de wegen zijn overzichtelijk, maar

er is weinig marge voor fouten. Up-tempo was dit traject vooral werk voor de tweede, derde en soms vierde versnelling. Wie dit te langzaam vindt, kan ook de gele wegen pakken die vaak parallel lopen. Zoals de N803 bij St-Hubert die u een stukje naar Mirwart moet volgen om daarna koers te zetten naar Smuid, waar het Euro Space Center staat. Ook dat gaat over goede landweggetjes waar u niet bij tegenliggers elke keer de berm in hoeft te vluchten. Afsnijden over de N808 van St-Hubert naar Maisin kan ook. Een halfuur daarna, als u via Carlsbourg en Cornimont in Gros-Fays aankomt, is het decor ruiger. Uiteindelijk belanden we in Vresse-sur-Semois, een schilderachtig kunstenaarsdorp met een rivier en de Sint-Lambertusbrug.

Via de N914 en N935 rijdt u vervolgens in noordelijke richting naar Petit-Fays en daarna naar Gedinne. Daarna kronkelt de route over iets ruimere wegen via Vencimont, Bourseigne naar Felenne. De N981 die dan volgt, is weer helemaal rock'n-roll, met veel snel opeenvolgende bochten. En zo gaat het nog kilometers door, want pas als Houyet en Rochefort gepasseerd zijn, komt Quartier Latin in Marche-en-Famenne weer in zicht.

NATUUR EN SPORT

Ook dit deel van de Ardennen biedt datgene waar de streek om bekend staat. Veel bos, beekjes en rivieren. Wie het bochtenparadijs heeft verkend, kan hier ook prima een kano- of abseil-experience boeken.

HOTEL EN RESTAURANTS

Langs de route zijn meer dan genoeg restaurants en hotels te vinden. Zoals in elk vakantiegebied zitten daar ook toeristische valkuilen tussen. Vuistregel: kijk waar de lokale bevolking eet, vaak is dat de beste garantie voor kwaliteit.

